

ဝန်ရင်း

Read on the move

လမ်းဆုံ

ချစ်ခြင်း ဖွဲ့စည်း

မမျော်လင့်သော ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်ကြီး
တစ်ခုသည် ရွှေ့နွယ်ရိုး၏ မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် နေ့ခင်းကြီးကြောင်တောင်
ဖြစ်ပွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

နေ့ခင်းကြီးကြောင်တောင်ဖြစ်၍ သူမတို့ လမ်းသွယ်ကလေးဟာ
လူသူအသွားအလာ ရှင်းလင်း ပြတ်လတ်နေခဲ့သည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းတွေမှာ
ဒီလမ်းထဲ က တခြားကားတွေ အင်မတန် ရှင်းတတ်လှသည်။
လူအလျှောက်နည်းသည်ကတော့ ဤရပ်ကွက်ဤလမ်းထဲ ခြေလျင်လာတတ်သူ
ရှားပါး၍ ပင်။

စာပို့သမား ၊ မီတာဖတ်သမား စသဖြင့်သာ နေ့ခင်းဘက်၌
အသွားအလာရှိတတ်သည်။ နံနက်ခင်းမှာတော့ နွားနို့စက်ဘီး၊ သတင်းစာစက်ဘီး၊
မုန့်သည်၊ အဝတ်လျှော်ဖို့ လျှောက်ဝင်လာ တဲ့သူ၊ ဒီလမ်းထဲမှာနေပြီး
ကိုယ့်အလုပ်ခွင်ကို သွားဖို့ ထွက်ခွာကြတဲ့ ကားတွေ စသဖြင့် လူမပြတ် လှ။

ညနေခင်းကျပြန်တော့လည်း အလုပ်ခွင်သွားသူတွေ ပြန်လာတတ်ကြတဲ့
ကားမျိုးစုံ အသီးသီး အဝင်အထွက်ရှိတတ်ပါသည်။ ထိုညစောင်းတွေမှာ ခြံတွေထဲက
ကလေးတွေ စက်ဘီးထွက်စီးကြတာမျိုးလည်း ရှိတတ်၍ လူမပြတ်ပါ။ လူပြတ်တာ
ခုလိုနေ့လယ်ခင်း အချိန်သာ

အချိန်က မွန်းလွဲတစ်နာရီလောက်။

ရွှေ့နွယ်ရိုးရဲ့ သင်တန်းက ခါတိုင်းလို နောက်ဆုံးအချိန်မရှိဘူး။ ဒီကနေ့

စောလွတ်မယ်ဆို၍ ရွှေနှွယ်ရိုးက မေမေ့ထံ ဖုန်းဆက်သည်။

“မေမေ... သမီးဘာသာပြန်လာလိုက်တော့မယ်”

“သမီးရယ်... ခါတိုင်းလို သုံးနာရီထိ သင်တန်းမှာပဲ ဆက်စောင့်နေလို့ မရဘူးလား”

အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာနှင့် ကားကမရှိ၊ ရွှေနှွယ်ရိုးကို ကြိုရမည့်အချိန် မဟုတ်၍ လည်း တခြား ကိစ္စ သုံးထားပါသည်။

“ဟာ... မေမေကလည်း အားလုံးပြန်ကုန်ပြီဥစ္စာ၊ သမီးတစ်ယောက်တည်းကြီး၊ ရပ်စောင့် နေရမှာပေါ့။ နှစ်နာရီလောက်တောင် ရပ်နေရမှာ။ အဲဒါက ပိုဆိုးတယ်။ လူလုံးဝမရှိတော့တာ မေမေရဲ့၊ ဆရာက သင်တန်းကို အပြီးဖြုတ်လိုက်တာ၊ ဒီက ဆရာတော်တစ်ယောက်ရဲ့ အမေအသုဘ သုံးနာရီချမှာမို့ ပိုမဲ့ကားတွေတောင် ထွက်သွားကုန်ကြပြီ”

ဒီလိုကြီးတော့လည်း မေမေက တစ်ယောက်တည်း ရပ်မနေစေချင်ပြန်ရော...

“သမီး ဘယ်လိုပြန်မလို့လဲ”

“မေမေက သမီးတစ်ယောက်တည်း ကားငှားစီးမှာ စိတ်ပူတယ်မဟုတ်လား။ သမီး ကားငှားမစီးဘူးလေ မေမေ ၊ ဘတ်စ်ကားစီး ပြန်ခဲ့မယ်”

“စီးတတ်လို့လား သမီးရယ်”

“စီးတတ်ပါတယ် မေမေရဲ့”

“ကားက သိပ်ကျပ်မယ် ထင်တယ်”

“ဒီလို နေ့ခင်းတွေ ဘတ်စ်ကားက ချောင်တတ်ပါတယ် မေမေရဲ့ ၊ မကျပ်ပါဘူး၊ မေမေ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ သမီးဆင်းရဲမဲ့ ကားဂိတ်လည်း

လမ်းမထိပ်မှာပဲဟာ၊ အထဲကိုလမ်းလျှောက်ဝင် ရမှာလည်း ကိုယ့်လမ်းထဲကိုယ်
ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူး။ မေမေ စိတ်ချသိလား ပြန်ခဲ့မယ်နော်”

နောက်ဆုံးတော့ မေမေဟာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ရှိတဲ့၊ ခုထိ
သူ စိတ်မချနိုင်သေး တဲ့ သမီးချောရဲ့ ကိုယ့်ဘာသာပြန်လာချင်တဲ့ ဆန္ဒကို
စိတ်ထင့်ထင့်နှင့်ပင် လိုက်လျောခဲ့ပါသည်။

အဲသလို တစ်ယောက်တည်း ပြန်ချလာခဲ့လို့လည်း ခုလို
အဖြစ်အပျက်ကြီးကို ရွှေ့နွယ်ရိုး ကြုံလိုက်ရတာ ။ လာကြုံတဲ့ ကားတဲ့
ပြန်နေကျအချိန် ပြန်ဖြစ်ရင် ဒီအဖြစ်အပျက်ကို သူမ သိလိုက် မှာတောင် မဟုတ်။

လမ်းမကြီးပေါ် ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာဆင်းပြီး သူမတို့လမ်းသွယ်ထဲသို့
အတော်ကြီးလျှောက်ဝင် ရပါသေးသည်။ ရွှေ့နွယ်ရိုးတို့ခြံက
ဟိုးအတွင်းထဲဘက်ကျကျ။ လမ်းလည်း တစ်ဖြောင့်တည်း မဟုတ်ပဲ
ကွေ့ကောက်သည်။ အတော်ကြာ လျှောက်ဝင်လာခဲ့ပြီး လမ်းတစ်ဝက်ကျော်လောက်
ရောက်ကာမှ ဤအဖြစ်ကြီးကို ရုတ်တရက် ဖြုန်းခနဲရင်ဆိုင်လိုက်ရတာ ။

ဤအချိန်မှာ ရွှေ့နွယ်ရိုးသည် သူ့ရှေ့ပေလေးငါးရာကျော်လောက်
အကွာအဝေးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်သွားနေတာကို တွေ့ရှိပါပြီ။
ထိုမိန်းကလေးရဲ့ ဦးတည်ရာဟာ ရွှေ့နွယ်ရိုး နှင့် ဦးတည်ရာတစ်ဖက်တည်း။
ထို့ကြောင့် ရွှေ့နွယ်ရိုးကို ကျောခိုင်းထားလျက်သား ရှိသည်။

အဲဒီ အခိုက်မှာ ရွှေ့နွယ်ရိုးရဲ့ နောက်ဘက်မှ ကားတစ်စီးရဲ့
စက်သံပြင်းပြင်း တရကြမ်း မောင်း လာသံကိုကြားရတာ မို့ ရွှေ့နွယ်ရိုးသည်
အလန့်တကြား ဘေးကပ်ရှောင်လိုက်ပါသည်။ ခြံစည်းရိုး ချုံပင်တွေအစပ်ထိ
နီးကပ်အောင် တိုးပြီးရှောင်လိုက်တဲ့ ရွှေ့နွယ်ရိုး နံဘေးမှ လင်ခရုဇာကားကြီး
နက်ပြာရောင်တစ်စီးဟာ ဖျားခနဲ ဖြတ်သွားသည်။

ဒီလို လမ်းသွယ်ကျဉ်းထဲ ဒီလောက်အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့

မြွေလိမ်မြွေကောက် ဖြစ်မတတ် မောင်း သွားတဲ့ ကားဟာ မောင်းသူပဲ
အရက်မူးလာလို့လား၊ ကားမဲ့ဘရိတ်ပေါက်နေလို့လား မပြောနိုင်။ ထိုအရှိန်ပြင်း
ကားကြီးဟာ ဟိုးရှေ့က မိန်းကလေးနား အရောက် မိန်းကလေးကို
ဒုန်းခနဲမြည်အောင် နောက်မှ ဝင်တိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဟယ်”

ရွှေနွယ်ရိုးသည် အလန့်တကြားကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထပြီး
နေရာမှာတင် တွေ့တွေ့တောင် တောင့်ကြီး ရပ်သွားမိကာ မြင်ကွင်းကို လူသေလို
ငိုငိုကြည့်နေမိသည်။ ကားကြီးရဲ့ ဒုန်းခနဲဆောင့် တိုက်လိုက်တဲ့ အရှိန်ကြောင့်
မိန်းမလေးဟာ လွင့်ခနဲစင်ထွက်သွားကာ အနီးက ခြံတစ်ခြံတံခါး ပေါက်ရှေ့
ထုတ်ကာတဲ့ အုတ်ခုံစွန်းနှင့် ကိုင်ရိုက်သလို ပြေးဆောင့်သွားပါသည်။

“ဟယ်. ဟယ် တိုက်မိပြီ လူတိုက်မိသွားပြီ။ ရပ်. . ရပ်”

ရွှေနွယ်ရိုးသည် ပါးစပ်မှ ကယောင်ကတန်း ပလုံးပထွေး ရေရွတ်မိကာ
တဆွေဆွေ့ခုန်ရင်း လက်ပြရင်း ယောင်ယမ်း၍ ကားကို ရပ်ခိုင်းနေပါသည်။
ကားကတော့ တစ်ချိုးတည်း ကွေ့ကောက် မောင်းပြေးတော့ပြီ။

“ဘုရားရေ . . ဒုက္ခပါပဲ”

ရွှေနွယ်ရိုးသည် ဒီအဖြစ်မျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးမကြုံဖူး၍ တစ်ကိုယ်လုံး
တဆတ်ဆတ်တုန် အေးစက်ချောက်ချားကာ လည်ချောင်းထဲ အလုံးကြီးတစ်လုံး
ဆိုသလို နင်၍ နာလာသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပဲ လူပြတ်တဲ့ ဒီလမ်းထဲမှာ
ကားတိုက်မိတဲ့လူနာကို သူသာ ပြေးထူကူရမည်ဆို တာ သတိရလျက်
သုတ်ခြေတင်၍ ပြေးလေသည်။

အနားကပ်မိလျှင် မြင်ကွင်းသည် ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။
မိန်းကလေးရဲ့ နဖူးနား ထင် တို့မှာ သွေးစဖြိုင်ဖြိုင်သည် တစ်မျက်နှာလုံးကို
အသွယ်သွယ်မွှာပြီး စီးကျနေသည်။ သူမသည် တဆတ်ဆတ် တုန်လှုပ်နေကာ

သတိတော့ ရနေပေသည်။

“ဘာ .. ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်၊ သ . . သတိရသလားဟင် ၊ ဒုက္ခပါပဲ
လာကြပါဦး”

ရွှေနှယ်ရိုးရဲ့ “လာကြပါဦး” အသံလေးသည် ဆိုတို့တို့ ဝင်တင်တင်နှင့်
အကျယ်ကြီး လည်း မဟုတ်၊ ခြံထဲတွေ ဆီကဆိုရင် ကြားပင်မကြားနိုင်။
ရွှေနှယ်ရိုးတို့ခြံနှင့်က နှစ်ခြံလောက်သာ ခြားတော့ကာ သုံးခြံမြောက်ဆို ရောက်ပြီ။

ကိုယ့်အိမ်ပဲ အရင်ပြေးကာ လူခေါ်ရမလား။ ထားခဲ့လို့ဖြစ်ပါ့မလားနှင့်
ပျာယာခတ် ထူပူ ကာ ရွှေနှယ်ရိုးမှာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမယ် သတိမဝင်။
ကြောက်လွန်းအားကြီးကာ ငိုချင်တာလည်း ပြောမနေနှင့်။ မိန်းကလေးကိုသာ
မတို့ရဲ့ မကိုင်ရဲ့ ကြားက ခြေဖျားလေးကိုင်လိုက်၊ တံတောင်ဆစ်
လေးကိုင်လိုက်လုပ်ရင်း...

“အစ်မ . . ခဏ . . နေ . . နေဦးနော်၊ ဆေးရုံပို့ပေးမယ်နော်၊ ဒီနား
ဘယ်သူမှလဲ မရှိဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“စာ . . စာ ”

မိန်းကလေးသည် ပါးစပ်က မြည်တမ်းရင်း သူ့ဂျင်းဂျက်ကက်လေး
ဘယ်အိတ်ထဲကလဲ မသိ၊ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ လက်ထဲ၌
စာအိတ်ပန်းရောင်နုတစ်အိတ် သွေးအလူးလူးနှင့် ပါလာပါသည်။ ပြီးလျှင်
လူးလဲထဖို့ ကြိုးစားနေပြန်ရာ. .

“အစ်မ . မထနဲ့ . . မထနဲ့. . လှဲနေဦး၊ အစ်မမှာသွေးတွေထွက်နေတယ်”

“စာ . ပေး. . ပေး”

“ဘယ်သူ့ကို ပေးရမှာလဲ အစ်မ၊ ဘယ်သူ့ဆီ လာတာလဲ ဟင်”

မိန်းကလေးက သူလဲနေရာနှင့် ရှေ့တည့်တည့်ခြံကို

လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ခြံတံခါး အပြာ...”

“ဪ... ဒီကိုလာတာလား၊ ဒီကလူတွေ ခေါ်ပေးရမလား ဟင်”

“ခြံနံပါတ် ဆယ့်ငါး”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ဒီခြံပဲ”

ရွှေနွယ်ရိုးက ခြံနံပါတ် (၁၅) တပ်ထားသည့်သံပန်းတံခါးအပြာရောင် အသစ်နှင့်ခြံကို သုတ်ခနဲ ထပြေးပါသည်။ ခြံတံခါးအုတ်တိုင်က ဘဲလ်ကိုလည်း တကြော်ကြော်တီး၊ ခြံတံခါးမြှောက် လက်ကိုလည်း မီသလောက် လက်ထိုးဆွဲလှုပ်နှင့် အသံမြည်စေသည်။ ခဏအတွင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက် မရွံ့မရဲ ထွက်လာသည်။

“ခြံ... ခြံနံပါတ် ဆယ့်ငါး”

ထိုတံခါးပြာနှင့်ခြံကိုသာ လက်ညှိုးထိုးနေ၍

“အဲဒီ က ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်တာလဲ အစ်မ၊ စာကို ဘယ်သူ့ပေးပေးရမှာလဲ”

“ရွှေ... ရွှေ...”

လေဆက်ပြတ်၍ ဆက်ပြောမရပဲ ချောင်းဆိုးသလို ကြို့ထိုးသလို တအွတ်အွတ် ဖြစ်လာ ခိုက် ကားတစ်စီးလာသံကြား၍ ရွှေနွယ်ရိုး ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကားက ရွှေနွယ်ရိုး တို့အိမ်က ကား၊ အိမ်ကိုပြန်လာတာဖြစ်မည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးမှ ခါတိုင်းဆိုရင် မေမေက ရွှေနွယ်ရိုးထံ အကြိုလွှတ်မှာ ဖြစ်မည်။

“ဦးလေးထူး”

ရွှေနှယ်ရိုး အားရဝမ်းသာ ကြိုးအော်လိုက်သည်။ ဦးလေးထူးကလည်း ကားတံခါးဖွင့်ကာ အပြေးဆင်းလာရင်း...

“ဟင် . . သမီး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကားတစ်စီး တိုက်ပြေးတာ ဦးလေးထူး၊ ဒုက္ခပဲ . . သွေးတွေ အန်နေတယ်၊ သေတော့ မလား မသိဘူး၊ ဆေးရုံ . . ဆေးရုံပို့ရအောင်”

“ဟာ . . ဒုက္ခပါပဲ ၊ သွေးတွေ မနည်းပါလား၊ ပြဿနာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် တစ်ယောက်တည်း ဘတ်စ်ကားနှင့် ပြန်လာမည့် သမီးဖြစ်သူနှင့် လျှောက်ဝင်လာမည့်လမ်းကို ထွက်မျှော်ပုံရသော ရွှေနှယ်ရိုးရဲ့ မေမေ ဒေါ်အင်ကြင်းက ရွှေနှယ်ရိုး တို့ခြံဝမှ ထွက်ပေါ်လာကာ အထိတ်အလန့် အပြေးရောက်လာပြန်သည်။

“ဟယ် ဦးထူး ၊ ကားတိုက်မိသလား”

“ဦးလေးထူး မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားကား တိုက်သွားပြီး မောင်းပြေးတာ မေမေ၊ သမီးရှေ့မှာ ပဲ၊ ဦးလေးထူးကခုမှ ရောက်လာတာ”

“ဟဲ့ . . ဘယ်နှယ့် လုပ်ကြမလဲ၊ ဆေးရုံပို့မှပေါ့”

“အကြောဆွဲနေသလိုပဲ အစ်မ၊ ကျွန်တော်ကြောက်တယ်”

“အို . . ဦးလေးထူးကလည်း အရေးထဲနော်၊ ကဲပါ . . ကားပေါ်တင်ရအောင်”

“တစ်ကိုယ်လုံး သွေးနဲ့ရွဲနေတာ၊ ကူရှင်တွေပေါ်ခင်းစရာ တစ်ခုခု ပြေးယူလိုက်ဦးမယ် အစ်မရယ်”

ဦးလေးထူး လှစ်ခနဲ အပြေးတွင်...

“ဦးထူး . ကျွန်မ ပိုက်ဆံအိတ်ပါ လိုရမယ်ရ ယူခဲ့၊ ဒေါ်မြင့်ကို ယူခိုင်း”

“ဟုတ်. .”

မေမေက ရွှေ့နွယ်ရိုးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကာ . . .

“သမီးကော ဘာဖြစ်သေးလဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးမေမေ၊ တိုက်မိတာ သမီးနဲ့အဝေးကြီး၊ သမီး ဒီကို ပြေးလာတာ၊ လက်က သွေးတွေက ဒီအစ်မကြီး သမီးလက်ကို ကိုင်လို့ ပေနေတာ”

“ဘုရား. . ဘုရား. . ငယ်ငယ်ချောချောကလေး၊ သတိလည်း မရဘူးထင်တယ်”

“သတိရသေးတယ် မေမေရဲ့၊ အစ်မ. အစ်မ . စိတ်တင်းထားနော်၊ ခုပဲ ဆေးရုံပို့မယ်”

“ရွှေ့. . ရွှေ့”

“ဟဲ့ . ရွှေ့ဆိုပါလား သမီးနာမည် ခေါ်တာလား”

“အို. သမီးနာမည် သူ ဘယ်လိုသိမှာလဲ မေမေကလည်း”

ရွှေ့နွယ်ရိုးသည် ခြံနံပါတ်ဆယ့်ငါးဆီဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။ တံခါးနောက်မှ ဟိုကောင်မလေး ရပ်ချောင်းကြည့်ကာ တုန်လှုပ်နေဆဲ။ ဒီခြံဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ကမှ ပြောင်းလာတဲ့ လူသစ်တွေဖြစ်၍ ရွှေ့နွယ်ရိုးတို့နှင့် ခင်မင်ခြင်းမရှိသေးပေ။ ထိုစဉ် ရွှေ့နွယ်ရိုး မျက်လုံးများက ခြံတံခါးအုတ်တိုင်မှ ကြေးပြားဆိုင်းဘုတ်ကိုခုမှမြင်သွားသည်။

“ရွှေ့မိသားစုခြံ” တဲ့၊ ရွှေ့. ရွှေ့ ဆိုတာ. ။

*

“သမီးကော ဘာဖြစ်သေးလဲဟင် ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး မေမေ၊ တိုက်မိတာ သမီးနဲ့ အဝေးကြီး၊ သမီးဒီကို ပြေးလာတာ၊ လက်ကသွေးတွေက ဒီအစ်မကြီး သမီးလက်ကိုကိုင်လို့ ပေနေတာ”

“ဘုရား.. ဘုရား.. ငယ်ငယ်ချောချောကလေး၊ သတိလည်း မရဘူးထင်တယ်”

“သတိရသေးတယ် မေမေရဲ့၊ အစ်မ၊ အစ်မ.. စိတ်တင်းထားနော် ၊ ခုပဲ ဆေးရုံပို့မယ်”

“ရွှေ.. ရွှေ.. ”

“ဟဲ့.. ရွှေဆိုပါလား၊ သမီးနာမည် ခေါ်တာလား”

“အို .. သမီးနာမည် သူ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ မေမေကလည်း”

ရွှေ့နွယ်ရိုးသည် ခြံနံပါတ်ဆယ့်ငါးဆီ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ တံခါးနောက် မှာ ဟိုကောင်မလေး ရပ်ချောင်းကြည့်ကာ တုန်လှုပ်နေဆဲ။ ဒီခြံဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ကမှ ပြောင်းလာတဲ့ လူသစ်တွေဖြစ်၍ ရွှေ့နွယ်ရိုးတို့နှင့် ခင်မင်ခြင်း မရှိသေးပေ။ ထိုစဉ် ရွှေ့နွယ်ရိုး မျက်လုံးများက ခြံတံခါးအုတ်တိုင်မှ ကြေးပြားဆိုင်းဘုတ်ကို ခုမှ သွားမြင်သည်။

“ရွှေမိသားစုခြံ” တဲ့။ ရွှေ့.. ရွှေ့.. ဆိုတာ။

*

ရွှေ့နွယ်ရိုးသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို ရေနှေးစပ်၍ အကြာကြီးစိမ်ချိုးသည်။

ကြွေကန်ထဲရေချိုးရာတွင် ထည့်သည့် ပုလဲလုံးမွေးမွေးတွေ ဖောက်ထည့်သည်။ ဆံပင်ကိုလည်း နှစ်ထပ်သုံးထပ် လျှော်သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး အနွမ်းနယ်ပြေကာ မွေးကြိုင်လန်းဆန်းသွားမှ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာပါသည်။

ဆံပင်ကို ဒရိုင်ယာမှုတ်ရင်း ငေးတိငေးငိုင်းနှင့် စိတ်နဲ့လူ မကပ်။

“သမီး”

အခန်းတံခါးပွင့်ကာ တံခါးဝမှာ အန်တီကြီး ပေါ်လာပါသည်။

“ထမင်းစားကြစို့”

“သမီး ထမင်းမစားချင်ဘူး အန်တီကြီး၊ ပြည့်ပြည့်နင်နင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ အန်ချင်သလို ကြီးလည်း ဖြစ်နေတယ်”

“အင်း. ဒုက္ခပဲ၊ ညည်းအမေလည်း ဒီအတိုင်းဖြစ်နေတယ်။ ဘာမှမစားချင်ဘူးတဲ့၊ တစ်ခုခု တော့ စားမှပေါ့၊ ညည်းအမေကိုတော့ ယမ်ယမ်အထုပ် ဖောက်ပြုတ်ပေးထားတယ်၊ အဲဒါ စားမယ် တဲ့”

“ဒါဖြင့် သမီးကိုလည်း အဲဒါပဲ ဖောက်ပြုတ်ပေးပါလို့ ဒေါ်မြိုင်ကို ပြောပါနော် အန်တီကြီး ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်နော်၊ ကြက်ဥလည်း မထည့်နဲ့နော်”

“အေး.. အေး . . ဒီလာပို့ရမှာလား”

“ဟုတ်”

“အေး . အေး”

အန်တီကြီးက တံခါးစေ့ကာ ပြန်ထွက်သွားပါသည်။

ရွှေနွယ်ရိုးသည် သူမလက်ချောင်းကလေးများကို ဖြန့်ကြည့် မှောက်ကြည့်လှန်ကြည့် လုပ်နေ မိသည်။ ကားပေါ်မှာ ဆုပ်မိဆုပ်ရာ ဆုပ်ဆွဲပြီး ဟိုအစ်မကြီး ပြန်မလွှတ်တော့၍ မနည်းဖြေထုတ် ရတဲ့ လက်ချောင်းတွေ၊

ရင်ထဲတဒိတ်ဒိတုန်ကာ ငိုချင်လာပါသည်။

အင်း ဦးလေးထူးပြောသလို ကားပေါ်ကတည်းကသေတာလား၊
ဆေးရုံကြီးရောက်မှပဲ သေ တာလား၊ သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းများ
သေသွားသလား။ အမယ်လေး...လည်ချောင်းဝမှာ ဆို့အောင့်ကာ
ပျို့အန်ချင်လိုက်တာ။ သူမမျက်စိရှေ့ သူမလက်ထဲ ခုလို လူတစ်ခါ မသေဘူးသေး၍
ချောက်ချားတုန်လှုပ်သည်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ခြေကုန်လက်ပန်းကျ၍ ဖျားချင်သလို
ပင် ဖြစ်နေသည်။

အိမ်နေရင်း စပန့်ဂါဝန်တို့ကို စိတ်မပါလက်မပါ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ကာ
ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါသည်။ နေ့လယ်တစ်နာရီခွဲလောက်ကစပြီး ခုချိန်ထိ
စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်းနေသည်မှာ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြုံစဖူးမို့
ခုထိအပင်ပန်းမပြေ။

ဆေးရုံတွင် စစ်ဆေးကြတဲ့အခါ လူနာဟာ သေဆုံးနေပြီတဲ့။
ဘာမှမတော်စပ်ပဲ ခုမှ ကြုံရ တာ ဆုံရတာ ဖြစ်သည့်တိုင် ရွှေ့နွယ်ရိုး
စိတ်နှလုံးချောက်ချားတုန်လှုပ်၍ ငိုမိခဲ့ပါသေးသည်။ ထို့ နောက်တော့
ရဲမှူးရဲခင်းဖြစ်၍ စစ်ဆေးစရာတွေ စစ်ဆေးပြီး စောင့်ရသည်။ လူမှုရေးအသိစိတ်
အပြည့်နှင့် လိုက်ပို့ခဲ့ကြသူတွေဖြစ်သော်လည်း မျက်မြင်သက်သေက ရွှေ့နွယ်ရိုး
တစ်ယောက်သာ ဖြစ်၍ ရွှေ့နွယ်ရိုး ပြန်ခွင့်မရ။

အစစ်ဆေးခံရမည်ဆိုတဲ့အခါ ဖေဖေကိုပါ ဖုန်းဆက်ခေါ်ရသည်။
တကယ်တမ်းတော့ သူမ ကို မြင်လိုက်သလောက်သာ မေးမြန်းတာပါ။ သို့ပေမဲ့
အကြာကြီးထိုင်စောင့်နေရ၍ နှလုံးမလန်းဆန်း နိုင်ပဲ ရှိခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေက...

“သူတို့မေးသလောက်ပဲ ဖြေနော်၊ သမီးထင်တာတွေ မြင်တာတွေ
ယူဆတာတွေ၊ အပိုတွေ လျှောက်မပြောနဲ့။ မေးတာကို သိရင်သိတယ်။ မသိရင်
မသိဘူး၊ မြင်သလောက်မှာ တိကျတာကို ပြော၊ စိတ်ထင်မှန်းဆတာတွေပါရင်

မမှုလိုက်ရတာ လည်း လမ်းကွေ့ကောက်မယ် မဟုတ်တဲ့ သူလည်း သွားအထင်ခံနိုင်တယ်”

ဤသို့မှာထား၍ ရွှေနှယ်ရိုးသည် အပိုတစ်လုံးမှ မပြော။
မေးသမျှကိုတော့ မှန်မှန်စဉ်းစား ဖြေသည်။ ကားအရောင်တင်တဲလစ်နက်ပြာ၊
ကားအမျိုးအစား လင်ခရူဇာ။ ကားနံပါတ် ၈က/ ၃. . .။

ကားနံပါတ်ကို သူတို့က သေချာသလား
အထပ်ထပ်စစ်ဆေးကပါသည်။

“သေချာပါတယ် ကားက သမီးဘေးက ကပ်ဖြတ်သွားတော့
ရှောင်ရင်းကပဲ နံပါတ်ကို ကြည့်မိတာပါ။ သမီးလည်း မရှောင်မိရင်
တိုက်မိနိုင်ပါတယ်။ ၈က ဆိုတာလည်း အသေအချာ တွေ့လိုက်တာပါ။
ဂဏန်းလေးလုံးမှာ ရှေ့ဆုံးအလုံးက “၃” ဖြစ်နေတာလည်း သေချာပါတယ်”

“သမီး မသေချာပဲ မှန်းပြောတာဖြစ်ရင် . ၈က/ ၃ . . နဲ့ စတဲ့လင်ခရူဇာ
ကားပိုင်ရှင်တွေ ဒုက္ခရောက်နိုင်တာမို့ပါ။

ဒီကားအမျိုးအစားတွေက စီးရေလည်း သိပ်များလှတာ မဟုတ်ဘူး။
ခုတော့ အရောင်နဲ့ တကွ၊ ကားနံပါတ်ဒီလောက်ထိသိလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ
လိုက်ရတအားလွယ်ကူသွားပါပြီ၊ ကားမှာ တခြားထူးခြားတာ ဘာပါသေးလဲ”

“နောက်မှာ မီးခိုးရောင်သားရေအိတ်ကြီးနဲ့ ကားဘီးကြီးထည့်ထားပြီး
ဖိုးဂိုးလ်ဒရိုက်ဗ်ဆိုတာ ရေးထားတာလည်း ပါပါတယ်”

“သမီးက အတော်စုံစုံလင်လင် မှတ်မိတာပဲ”

“သမီးက ဘေးက ဖြတ်သွားပြီးတော့လည်း ကားကြီးကို
တောက်လျှောက် လိုက်ကြည့်နေ တာ”

“ကားထဲမှာ လူဘယ်နှယောက် ပါသလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိလိုက်ပါဘူးရှင်၊ သမီး သေချာမတွေ့ရဘူး”

“ကားမှန်တွေ အနက်မို့လို့လား”

“အနက် ဟုတ်မဟုတ်လည်း မသေချာလိုက်ပါဘူး ဦးဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မယ်၊ သမီး အထဲကို သေချာထွင်းဖောက် မမြင်လိုက်နိုင်ဘူးဆိုတော့”

“လုံးဝမရပ်ပဲ ဆက်တိုက်မောင်းပြေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တိုက်လိုက်ပုံကတော့”

“သူက ဟွန်းမတီးပေမယ့် ကားစက်သံကြီးကို ဒီအစ်မကြီးကြားမယ်ဆိုရင် ကြားနိုင်ပါ တယ်။ မရှောင်နိုင်လိုက်တာထင်တယ်။ ကားရှေ့ဘက်နဲ့ တိုက်မိတဲ့အသံ ဒုန်းခနဲမြည်ပြီး အဲဒီ အစ်မကြီး လွင့်စင်ထွက်သွားပါတယ်။ အဲဒီ နားက ခြံတစ်ခြံရဲ့ အုတ်ခုံနဲ့ ကိုင်ရိုက်လိုက်သလို ဆောင့်ပြီးမြေကြီးအပေါ် ပြုတ်ကျသွားတာပါ”

“သမီးတို့ခေါ်လာတော့ မသေသေးတာ သေချာတယ်နော်”

“မသေသေးပါဘူး။ ကားပေါ်မှာ သမီးလက်ကို အတင်းညှစ်ကိုင်ထားလို့ ဆေးရုံရောက်မှ လက်တောင်ဖြေထုတ်ရတာ ပါ”

“ကဲ. . ရပါပြီ သမီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သမီးလည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ သမီးပေး သလောက် အချက်အလက်နဲ့က နာရီပိုင်းအတွင်း တရားခံကားကို ဦးတို့ရှာတွေ့မှာပါ”

အဲဒီ အချိန်မှာ ထိုအစ်မကြီးအိမ်က မိသားစုတွေ ရောက်လာပြီး ဝက်ဝက်ကွဲ ကြွက်ကြွက်ညံ အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေကြပါပြီ။ အစ်မကြီးရဲ့ အိတ်ထဲက မှတ်ပုံတင်ကြောင့် သူ့အိမ်ကို အကြောင်း ကြားနိုင်ခဲ့သည်။

အစ်မကြီးရဲ့ နာမည်က “ဖြူလဲ့လဲ့ကြည်” တဲ့။

“သမီးရေ.. ဖြူလဲ့ရဲ့ ” နှင့်မိခင်ဖြစ်သူကြီးမှာ တက်ချက်မလို ဖြစ်ရှာသည်။ ဘွဲ့ရပြီးစ လေးတဲ့။ မိသားစုအခြေအနေကလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံတွေထဲကပင်။

“ကိုယ်နဲ့ ဘာဆက်အစပ်မှ မရှိ၊ လူသိလည်း မရှိတဲ့ အဲဒီ လမ်းထဲ ညည်းဘာလုပ်ဖို့ ရောက် သွားတာလဲ ဖြူလဲ့ရဲ့၊ သေဖို့သက်သက် အဲဒီ ကို ရောက်သွားတာလားဟဲ့”

သူ့အမေငိုသံကို ပြန်ကြားယောင်ကာ ရွှေနှယ်ရိုးသည် ထိတ်ခနဲ...

“ဟယ်.. စာ.. .စာ”

ရဲအရာရှိ စစ်မေးသလောက်ထဲလည်း မပါဝင်၍ ဒီအကြောင်းမဖြေရ။ ဆေးရုံရောက်ကာ ဒီအစ်မကြီးဆုံးပြီးဆိုတာ သိကတည်းက ရွှေနှယ်ရိုးလည်းပဲ ဦးနောက်တွေထူပူကာ တောက် လျှောက် မေ့လျော့နေခဲ့ပါသည်။

“စာ.. စာ . .စာ”

ရွှေနှယ်ရိုးသည် စာကြည့်စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ထားသည့် သူမရဲ့ ကိုင်းရှည်ရှည် ဘေးလွယ် ဖဲနံစီအိတ် မီးခိုးရောင်ကလေးဆီ ဝုန်းခနဲပြေးကာ ကမန်းကတန်း မွေနှောက်ရှာလိုက်သည်။ လက်ထဲပါလာသည့် စာအိတ်မှ သွေးစက်သွေးကွက်များကြောင့် စာအိတ်ထောင့်လေးကိုသာ လက်ညှိုးလက်မနှင့် ညှပ်ကိုင်ရင်း ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေမိပါသည်။

ဒီစာအိတ်ကို သူမ ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ။ ဘယ်သူ့ကို ပေးရမှာလဲ။ စာအိတ်ပေါ်မှာ ဘာမှမရေး မထားပဲ ဟိုအစ်မကြီးနှုတ်က “ရွှေ.. ရွှေ”လို့သာ ရေရွတ်သွားခဲ့သည်။ အဲဒီ အိမ်ရဲ့ နာမည်က လည်း “ရွှေမိသားစုခြံ”ဆိုတော့ အဲဒီ က လူတစ်ယောက်ယောက်တော့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အဲဒီ ခြံကိုသွားပြီး အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဘယ်သူ့အတွက်မှန်းမသိတဲ့

စာတစ်စောင်ကို ဘယ် လိုပြောပေးရမှာလဲ။ စာထဲမှာ ပါတာတွေသည်
(ဖြူလဲ့လဲ့ကြည် သေဆုံးသွားပြီမို့) အရေးပါလေသ လား မသိ။ ကိုယ်သွားပေးမှ
ကိုယ်က ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လာလုပ်ရာ ကျနေနိုင်သေးသည်။

“ဖောက်ဖက်ကြည့်လိုက်မယ်”

ရွှေနွယ်ရိုးသည် နှုတ်ကတိုးတိုးကလေး ထွက်အောင်ကိုယ့်ဟာကိုယ်
ဆန္ဒပြုလိုက်ပါ သည်။ ထို့နောက်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက် မပြောင်းခင် စာအိတ်ရဲ့
ဘေးစွန်းကို အသာကလေး ထိုးကော်ကာ ဖောက်ခွာလိုက်ပြီး အထဲက
စာရွက်ကလေးကို ထုတ်ဖြန့်လိုက်သည်။

“ကိုကို. . .”

ဖြူလဲ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဖြူလဲ့ကို ရှောက်ပုန်းနေရတာ လဲ ကိုကိုရယ်၊
ကိုကို တစ် ယောက်တည်းကိုပဲ သစ္စာရှိရှိ ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဖြူလဲ့ပါ။ ဖြူလဲ့ဘဝမှာ
ကိုကိုမရှိရင် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှမရှိ ပါဘူး။
ကိုကိုတစ်နေ့ပေါ်လာနီးဆက်သွယ်လာနီးနဲ့စောင့်ခဲ့မျှော်ခဲ့တဲ့ ရက်ပေါင်း
အမရေတွက်နိုင် တော့ပါဘူး။ ကိုကို နေရက်တယ်နော်။ ဖြူလဲ့လေ.
.ကိုကိုဆက်သွယ်လာမဲ့နေ့ကိုပဲစောင့်နေတော့မ လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့
နေစိမ့်လွန်းတဲ့ ကိုကိုကို မဆက်သွယ်ရင် မဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေရောက်လာပြီမို့
အရဲစွန့်ဆက်သွယ်လိုက်ရတာ ပါ။

ကိုကိုရေ. . ဖြူလဲ့မှာ ကိုကိုရဲ့ ရင်သွေးလေးကို လွယ်ထားရပါပြီ. . .”

“ဟယ်”

ရွှေနွယ်ရိုးသည် ရင်ကိုဖိကာ ရင်ထဲက စူးခနဲ အောင့်နာသွားပါသည်။
ဘုရား . . ဘုရား . . ။ ရင်ကွဲစရာကောင်းလိုက်တာ။ သေဆုံးသွားတဲ့ ထိုအစ်မကြီးရဲ့
ဝမ်းကြောတိုက်ထဲမှာ ကလေးလေး တစ်ယောက်ပါ ပါသွားသတဲ့။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။
အဖြစ်ဆိုးလိုက်လေ မဖြူလဲ့လဲ့ကြည်ရယ်။

“.....သံသယ ရှိစရာ ဖြစ်လာလို့ ဖြူလဲ့ဆရာဝန်မကြီးတစ်ဦးနဲ့ အသေအချာ စမ်းသပ် စစ်ဆေးပြီးပါပြီ ကိုကို၊ ဖြူလဲ့ရဲ့ ဝမ်းထဲမှာ ကိုကိုရဲ့ ရင်သွေးလေးကို လွယ်ပိုးထားရတာ သုံးလ တောင် ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဖြူလဲ့တို့ လက်ထပ်ကြပါစို့နော် ကိုကို။ ဘယ်လို အခက်အခဲအတားအဆီးပဲရှိရှိ၊ ဖြူလဲ့ ကိုကိုနဲ့ လက်တွဲပြီး ဖြေရှင်းကျော်ဖြတ်ရဲပါတယ်

ဖြူလဲ့အနားမှာ ကိုကိုရှိရင်တော်ပါပြီ။ ကိုကိုရယ် ဖြူလဲ့ရယ် ရင်သွေးလေးရ် မိသားစုဘဝ လေးတစ်ခု ထူထောင်နိုင်တယ်ဆိုရင် ဖြူလဲ့ဘဝ မျှော်လင့်ချက်အားလုံး ပြီးပြည့်စုံပါပြီ။ ဖြူလဲ့ကို ညှာတာပါ ကိုကိုရယ်။ ဖြူလဲ့ ကိုကိုရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ယုံကြည်အားကိုးပြီး မျှော်နေပါရစေ။

**ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တဲ့
ဖြူလဲ့”**

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မဖြူလဲ့ရယ်”

ရွှေနွယ်ရိုးသည် စာလေးကို ပြန်ခေါက်ကာ စာအိတ်ထဲ တုန်တုန်ယင်ယင် ပြန်ထည့်ရင်း ရင်ထဲလှိုက်၍ လှိုက်၍ ဖိုလာသည်။ မဖြူလဲ့ရဲ့ သွေးအလူးလူး အသွင်သဏ္ဌာန်ဟာ သူမမျက်စိထဲ တရစ်ဝဲဝဲ ပြန်ပေါ်လာသည်။ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ။

ဒီလိုစာမျိုး ခဏယယ ရေးနေရသည်ဆိုကတည်းက အဲဒီ ကိုကိုဆိုတဲ့လူဟာ မဖြူလဲ့ကို မဆက်မသွယ် ပစ်ထားတာ ကြာခဲ့ပြီမို့သာပေါ့။ အတော်ရက်စက်တဲ့ သူပါပဲ။ မိန်းမပျိုလေးတစ် ယောက်ကို ဒီအခြေအနေရောက်အောင် ရင်းနှီးပြီးမှများ အဆက်အသွယ်ဖြတ် ရှောင်ပုန်းနေရက် သတဲ့။

ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ။ ရှင်းနေတာပါပဲ။

လူယုတ်မာတစ်ယောက်မို့သာပေါ့။ မေတ္တာစစ်နဲ့ ခိုင် ခိုင်မာမာ ချစ်တဲ့သူဆိုရင် ဒီအခြေအနေရှိပြီးမှ ရှောင်နေမှာလည်း မဟုတ်။ ပုန်းနေမှာလည်းမဟုတ်။ စာတစ်တန် ပေတစ်ဖွဲ့ လာပေးနေရလောက်အောင်ထိလည်း အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားမှာမဟုတ်

ဤလိုလူယုတ်မာမျိုးဟာ နဂိုက မလိုချင်လို့ ရှောင်နေပါသည်ဆိုမှ သိရတော့ကော တာဝန် ယူမှာပါတဲ့လား။ ခုပုံဖြင့် မဖြူလဲ့တစ်ယောက် ကားတိုက်ခံပြီး သေဆုံးသွားရတာ ပဲ ခပ်ကံကောင်း ကောင်းလို့ ဆိုရမည် ထင်ပါသည်။ သေလွန်သွားပြီဆိုတော့ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ ဘူးပေါ့။ အားလုံးပြီးဆုံးသွားတာပေါ့။

စာကိုဖတ်ပြီးမှ ဒီစာဟာ ရွှေမိသားစုခြံကို ဘယ်လိုမှ သွားပေးလို့ မကောင်းတဲ့စာရယ်လို့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်သည်။ စာအိတ်မှာလည်း နာမည်ပါတာမဟုတ်။ စာထဲမှာလည်း “ကိုကို” ဆိုတဲ့ ယေဘူယျအခေါ်အဝေါ်သာ ပါတာ။ ဘာမှ သေချာရေရာတဲ့ အထောက်အထားမရှိ ပဲ “ဒီစာဟာ ရှင်တို့ခြံက တစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးသွားတဲ့စာ” ရယ်လို့ သွားပေးလိုက်ရင် အော် ဟစ်ရန်လုပ်ခံရရင်ခံရ လျှောင်ပြောင်ခံရရင်ခံရ၊ သူတို့ကိုအသရေဖျက် စော်ကားစွပ်စွဲပါတယ်လို့ပင် ပြန်တရားစွဲမခံရ ကံကောင်း။

နဂိုက ရှောင်ပါတယ်ဆိုသူဟာ ခုလို ဘာမှခြေခြေမြစ်မြစ် ခိုင်လုံမရှိတဲ့စာကို ငြင်းကွယ်မှာ အမှန်၊ “ခြံတံခါးအပြာ” “ခြံနံပါတ် ဆယ့်ငါး” “ရွှေ . . . ရွှေ” ဆိုတဲ့။ ရေရွတ်သံတွေကိုလည်း ရွှေနွယ်ရိုး တစ်ယောက်သာ ကြားလိုက်ရတာ မို့ ဘာသက်သေက္ကာရမှ မရှိ။

သွားပေးလိုက်လို့လည်း ဘာမှ ထူးခြားပြောင်းလဲသွားနိုင်မှု မရှိတော့တဲ့ ဤစာတစ်စောင်ကို မပေးတော့ဘဲထား လိုက်တာသည်သာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ နို့မို့ရင် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း တဲ့ အရှုပ်တော်ပုံဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို သယ်ဆောင်ယူလာတဲ့ သူတစ်ယောက်အဖြစ် ရွှေနွယ်ရိုးသာ

အရှက်တကွဲဖြစ်ဖို့ရှိသည်။ ဒီစာမျိုးကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကို
ယူသွားပေးရမှာသည်လည်း ရှက်စရာ ကောင်းလွန်းပါသေးရဲ့။

ရွှေနှယ်ရိုးသည် စာအိတ်ကလေးကို ဗီရိုရဲ့ အံ့ဆွဲတစ်ခုထဲ
ဆွဲဖွင့်ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ အံ့ဆွဲကို ဒုန်းခနဲပြန်ဆောင့်ပိတ်ကာ အထဲကို
ဝင်နိုင်သမျှဝင်အောင်ကို တွန်းထည့်နေမိပါသေး သည်။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်
တုန်တုန်ယင်ယင်လေး လာဝင်ထိုင်လိုက်ကာ တလှုပ်လှုပ် တုန်လှုပ် နေဆဲရင်ကို
လက်ဖဝါးကလေးနှင့် ဖိထားမိသည်။

“ဟင် . . သမီး နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်း . . ကောင်းပါတယ် အန်တီကြီး”

“ညည်းအဖေက အခန်းထဲ သွားမပို့နဲ့တဲ့၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပဲ စားပေမယ့်
ထမင်းစားခန်းကိုပဲ လာစားတဲ့၊ အားလုံး စုံစံညီညီ သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်း
လာစားလိုက်ပေါ့ သမီးရယ်၊ မျက်နှာကို ပျက်လို့၊ တစ်ယောက်တည်း နေမနေနဲ့. . .
လာ. . လာ”

အန်တီကြီးက ရွှေနှယ်ရိုးရဲ့ လက်မောင်းမှ
လာရောက်တွဲဖက်ထူထလိုက်ပါသည်။ အလိုက်သင့် ပါလာရသော်လည်း
အိပ်ရာပေါ်သာ ပစ်လွဲချင်နေပါသည်။ ရုန်းဖယ်ငြင်းဆန်နိုင်ရန် အားကုန်နေသလို
အရပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်နေ၍ သာ ပါလာရတာ ဖြစ်သည်။

ထမင်းစားခန်းကို ဝင်လျှင်. . .

“လာ . . သမီး လာ ဖေဖေတို့နဲ့ အတူ လာထိုင်စား”

“ဟင် သမီးမျက်နှာက ခုထိကိုပဲ ဖျော့တော့နေတုန်းပါလား၊ ဒါပဲ
တွေးနေတယ် ထင်တယ် သမီးရယ် ၊ မေ့ပစ်လိုက်တော့နော်. . မေ့ပစ်လိုက်တော့”

မေ့ပစ်လို့ မရပါဘူး မေမေ။ အသစ်တွေ ထပ်သိရလို့ ပိုတောင်

တုန်လှုပ်ကြေကွဲနေရပါ သေးတယ်။

“မေမေ.. ဒီည သမီးတစ်ယောက်တည်း မအိပ်ချင်ဘူး မေမေ”

ဤသို့သွေးကြောင်ခြင်းမျိုးကို မနှစ်သက်သော ဖေဖေက မျက်ခုံးကိုရှုံ့၍ သဘောမတူသလို ကြည့်သည်။ ရွှေ့နွယ်ရိုးက အသံကလေးများ ပိုပြီးတုန်ယင်လာကာ...

“နော်. မေမေ . နော်၊ အန်တီကြီး.. သမီးနဲ့ ဒီည လာအိပ်ပါနော်”

“ဪ.. လာအိပ်မှာပေါ့ သမီးရယ်၊ အန်တီကြီး လာအိပ်မှာပေါ့။ ကဲ.. ကဲ စိတ်မကောင်းစ ရာတွေ မတွေ့နဲ့ ၊ ယမ်ယမ်လေး ချဉ်ချဉ်စပ်စပ် ပြုတ်ပေးထားတယ် ၊ ကောင်းကောင်းနဲ့ သောက်.. သောက် ပြီးရင် အန်တီကြီးနဲ့အတူ ဘုရားရှိခိုးကြမယ်”

မေမေ့အစ်မ အန်တီကြီးသည် အပျိုကြီးဖြစ်၍ ဇီဇာကြောင်ကြောင်း၊ စကားခပ်များများ ဖြစ် သော်လည်း သူ့တူမလေး ရွှေ့နွယ်ရိုးကို အမေရင်းတစ်ယောက်လို ဂရုတစိုက် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်လှ အလိုလိုက်လှသူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သည်းလှ၍ ဖေဖေကပင် မနှစ်မြို့တတ် ဖြစ်တတ် သေးသည်။

“ငါ့သမီးလေး ကုသိုလ်ကံ နိမ့်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလို အနိဋ္ဌာရုံမျိုးနဲ့ သွားတွေ့ရ ကြုံကြုံကံရတာ ၊ နက်ဖြန်မနက် စောစောလေး ဘုရားလေ ဘာလေး တက်ရအောင်၊ ယတြာလေး ဘာလေးလဲ ချေရအောင်”

ဖေဖေက မျက်ခုံးတွန့်နေသော်လည်း သမီးကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလိုပုံနှင့် ခပ်မဆိတ်သာနေသည်။

“ဘွားဘွား ရှေ့လကျရင် သားမွေးနေ့နော်၊ သားလည်း မွေးနေ့ပွဲ လုပ်မယ်”

ဒေါ်ရွှေစင်သည် ဖိတ်စာကိုကိုင်၍ စေ့စေ့စပ်စပ်
ဖတ်ရှုစစ်ဆေးကြည့်နေရာမှ ရွှေဥက္ကာကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်ကာ...

“မင်းက ယောက်ျားလေးလေ မြေးရဲ့၊ အသက်ကြီးမှ
မွေးနေ့လုပ်စရာလား”

“မွေးနေ့လုပ်တော့ မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေရတာ ပေါ့...ဟား ဟား”

ရွှေဥက္ကာစကားကြောင့် သင်္ဘောသီးမှည့်ပန်းကန်မှ ခက်ရင်းနှင့်
ထိုးကော်စားနေသည့် ရွှေလသာက အသံကျယ်ကြီးနှင့် တဟားဟား ထရယ်သည်။

“ဟဲ့...မြေးရဲ့၊ ဘွားဘွားက ဒီခြံပြောင်းပြီးမှ အိမ်တက် လည်း
မလုပ်ရသေးလို့ မနက်ပိုင်းလည်း ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးလေး တွဲပြီး
ညနေပိုင်းကိုတော့ မိတ်ဆွေတွေရော ဒီလမ်းထဲက အိမ်နီးနားချင်းတွေရော
ကျွေးမွေးမယ် စိတ်ကူးတာ၊ ဘွား မွေးနေ့နဲ့ တိုက်ဆိုင်လို့ ဘွားရဲ့
ခြောက်ဆယ့်သုံးနှစ်မြောက် မွေးနေ့ဆိုတာပါ ဖိတ်စာထဲ ထည့်ရိုက်ပေမဲ့ ဒီမှာကြည့်
အောက်မှာ လက်ဆောင်ပေးခြင်း သီးခံပါလို့ ထည့်ထားတာ..

မင်းဟာက မွေးနေ့လက်ဆောင် မျှော်ကိုးလုပ်မဲ့ မွေးနေ့ပွဲဆိုတာ
ကောင်းနိုင်ပါ့မလား။ ပြီးတော့ မွေးနေ့ပွဲ ဆိုတာ ကလေးတွေပဲ ကျင်းပတာများတာ၊
မင်းက လူပျိုကြီးဖားဖား အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်တောင် ပြည့်မှာ

မိန်းကလေးဆိုလည်း တော်သေး”

“အိုး ဘွားဘွားက မလုပ်ပေးချင်တိုင်း လှည့်ပတ်ပြောနေတာ”

“ဟဲ့...”

“မြေးနဲ့ သား ကျောသား ရင်သား ခွဲခြားပြီး မျက်နှာလိုက်တာ”

“ဘာကို ပြောတာတုံး ငါ့မြေးရဲ့”

“လေးလေးလ မွေးနေ့ဆိုပြီး ဟိုနိုင်ငံခြားသား ငှားခဲ့တဲ့ အိမ်ဟောင်းမှာ မနှစ်က ကျင်းပခဲ့တာ ကျတော့ရော။ လေးလေးလက သုံးဆယ့်ငါးနှစ်တောင် ပြည့်ခဲ့တာ၊ လူပျိုလေးထက် ပိုဆိုးတယ်၊ လူပျိုကြီး ပြီးတော့ လေးလေးလလည်း ယောက်ျားကြီးမဟုတ်လို့ ဘာလဲ၊ အခြောက် ကြီးလား”

“ဟေ့ကောင်...”

ရွှေလသာက ရွှေဥက္ကာကို မိရာဆီ ထိုင်ရာမထ လှမ်းကန်လိုက်ရာ၊ ရွှေဥက္ကာက သူ့ခြေထောက် မထိအောင် ဆိုဖာပေါ် အမြန်တင်ရင်း..

“မဟုတ်လို့လား”

“ဒါက ဒီလိုမြေးရဲ့”

“ဘယ်လိုလဲ”

“မနှစ်က ရွှေလသာ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်မွေးနေ့ဆိုတာ ကျင်းပရတာ က အကောင်းမမှတ်နဲ့”

“အဆိုးလား”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းဦးလေး လူပျိုကြီးအတွက် ကြင်ယာလောင်းရှာတဲ့ပွဲ”

“အ မေမေကလည်းဗျာ၊ မေမေပြောလိုက်ရင် သိပ်ရင်ဝထိတာပဲ၊ မေမေ

ပြောတာ သူများ ကြားရင် ကျွန်တော်က မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ
ရအောင်မပိုးနိုင်တော့လို့.. ”

“ခုဘယ်မှာ ပိုးနိုင်လို့လဲ”

“ဒီမှာ မေမေ .. ခါချနေရတာ ဗျ၊ ခါချနေရတာ ၊ စိတ်ညစ်တယ်၊
များလွန်းလို့ ဟုန်ပြီး မရွေးနိုင်တော့တာဗျ နော်”

“များလို့ပဲ မရွေးနိုင် မရွေးနိုင်၊ မရှိလို့ပဲ မရွေးနိုင် မရွေးနိုင်၊ လက်ထပ်ဖို့
ရည်ရွယ်နိုင်တဲ့ ဇနီးလောင်း မင်းဘယ်မှာရလို့လဲ၊ ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ် အရေးမပါ
ဘာမပါတွေ အုံခဲနေတော့ကော ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မေမေ ကလည်းဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ မင်းကို ဘယ်တုန်းက မွေးနေ့ပွဲ လုပ်ပေးခဲ့ကျင့်ရှိလို့လဲ၊
မနှစ်ကတော့ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်တောင် ရှိပြီ၊ မစွဲသေးပါဘူးဆိုတာ
သမီးပျိုအမေတွေကို လက်တို့သတိပေးကြေ ညာရတဲ့ သဘောပဲ၊
မွေးနေ့ပွဲလုပ်ပေးချင်လွန်းလို့မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ပွဲထုတ်ဖို့ရာ ခေါင်းစဉ်တပ် စရာက
ဒါပဲရှိတော့ ဒါပဲ တပ်လိုက်ရတာ ”

“ပြီးတော့ အချည်းနှီးပဲ မဟုတ်လား”

ရွှေဥက္ကာစကားကြောင့် ရွှေလသာက ဒီတစ်ချီထထိုးဖို့
ဖင်ကြွလိုက်သည်။ ရွှေဥက္ကာကလည်း ခြေထောက်တင် ထိုင်လက်စ ဆိုဖာပေါ်မှ
လက်တန်းကိုကျော်ကာ ဟိုဘက်တစ်လုံးကို ခပ်သွက်သွက် ရွှေ့ရှောင်လိုက်ပါသည်။

အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်ယောက်ကွာတဲ့ ဦးလေးဖြစ်သူ ရွှေလသာကို
ရွှေဥက္ကာက ကြောက်တဲ့အခါ ကြောက်၊ မကြောက်တဲ့အခါလည်း မကြောက်။
တစ်ခါတစ်ရံ ချစ်ခင်ကာ တစ်ခါတစ်ရံ ချစ်ခင်ကာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကြည့်မရ။
ရွှေလသာကလည်း သူ့အပေါ် ဤသို့ပင် ရှိမည်။

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဟေ့ကောင်တော်စမ်း၊ တူက တူလိုနေ၊ ခွေးလေးအရောဝင် ပါးလျက် နားလျက်နဲ့ ဦးလေးကို တက်တက်မရီနဲ့၊ ဒါတွေ ဘာတွေ ပါသွားမယ်”

ရွှေလသာက အငြိမ့်ထဲက လူပြက်လုပ်သလို လက်ဝါးစောင်းရွယ်တဲ့ အမူအရာ လုပ်ပြလိုက်၍ ရွှေဥက္ကာက ပြုံးစိစိနှင့်...

“လေးလေးလက . ပြောချင်စရာပဲလေ၊ လူပုံကြည့်တော့ သိပ်ပဲ စွံနေသလိုလိုနဲ့ အဖျားရှူးရှူးသွားတာ၊ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ပွဲထုတ်လည်း အလုပ်မှမဖြစ်တာ”

“ဟေ့ကောင် . ရွှေလသာ အနားမှာ ရွှေလသာကို လိုချင်တဲ့ မိန်းမတွေဆိုတာ နွေခေါင်ခေါင် မန်ကျည်းရွက်ဝါတွေကြွေကျသလို တလူလူ ပဲပျံလွင့်ကြွေကျနေကြတာ၊ ငါက ရွှေးလိုက်ဖို့ပဲ လိုတာ၊ ငါက မရွေးလိုက်သေးတာ နားလည်လား”

ရွှေလသာ စကားက ဟုတ်သင့်သလောက်လည်း ဟုတ်သည်ဆိုတာ ရွှေဥက္ကာသိသည်။ ရွှေလသာဟာ ရုပ်ကလည်း သူတို့လူငယ်ထက်ပင် မြောင့်သည်။ နိုင်ငံခြားမင်းသားဆန်သော ကိုယ် လုံးကိုယ်ပေါက် ဟန်ပန်စတိုင်တို့ကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ရွှေဥက္ကာပင် ကျိတ်၍ အတုခိုးရတာ ရှိသည်။

သူ့သူငယ်ချင်းမများထဲမှာပင် “လေးလေးလ” ဖြစ်နေသာ စိန်ရွှေတွေ အများသားပါ။ ရွှေလသာကိုယ်တိုင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ အတည်တကျ မသတ်မှတ်လေရာ ရည်းစားပဲ များသလိုလို ထင်ရပြီး အိမ်ထောင်ရက်သား ပြုဖြစ်ဖို့လောက် အထိတော့ အခြေမကျပေ။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်းကွ ရွှေဥက္ကာ၊ မင်းဦးလေး ဖြစ်သော ငါ့ရဲ့ရုပ်ရည်၊ ငါ့ရဲ့အလုပ်အကိုင်၊ ငါ့ရဲ့ စီးပွားဥစ္စာအမွေအနှစ်၊ ငါ့ရဲ့ လူပျိုဂုဏ်၊ ဟင်း. ပျင်းလို့ပါကွ၊ ငါကပျင်းလို့၊ မင်းဦးလေး အကြောင်း မင်းကောင်း ကောင်း သိချင်ရင် မင်းနဲ့ငါ

ကောင်မလေးတစ်ယောက်လို ပြိုင်လိုက်ကြည့် ရအောင်လေ၊ ကောင်မလေး ဘယ်သူ့ကြွေမလဲလို့”

ရွှေဥက္ကာသည် ရဲရဲစိန်မခေါ်ဝံ့။ ဆံပင်ညိုညိုပျော့လေးတွေနှင့် အသားဖြူဖြူ မျက်လုံးမျက် မှောင်လှလှ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သွယ်လျကျစ်လျစ်သော ခေတ်လူငယ်လေး ရွှေဥက္ကာသည် သူ့ဟာနှင့်သူ ကောင်မလေးတွေ လည်ပြန်ခိုးငေးစရာ ဖြစ်တာက ဖြစ်တာ။ နှစ်ယောက်တွဲသွားမိ လျှင် ထိုအကြည့်သူခိုးတွေက လေးလေးလဘက် ပြိုကျသွားတတ်တာ မကြာခဏ ကြုံဖူးရသည်။

လေးလေးလဟာ ပိုးတွဲပုဆိုးနှင့် ကုပ်တိုရှုပ်လက်ရှည်ဖြူဝတ်ဝတ်၊ စပို့ရှပ်နှင့် စတိုင်လ် ဘောင်းဘီဝတ်ဝတ်၊ ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ဝတ်၊ ဂျင်းပဲဝတ်ဝတ်၊ တီရှပ်ဖြူဖြူလေးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဝတ် ဝတ် သန့်နေတတ်တာ အမှန်ပင်။

နှုတ်ခမ်းလျားလျားကို စေ့တင်းတင်း ပြုံးလိုက်ရင် ညာဘက်ပါးပြင်မှာ ပါးချိုင့်ရှည်ကလေးက လှရုံပေါ်လာတတ်သေးသည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းကို ဖွင့်ဟပြုံးလိုက်ရင်တော့ သွားတက်နှစ်ဖက်က ရှိနေ သေးသည်။ တည်သလိုလို ပြုံးသလိုလို မထိတထိသလိုလို ရီသဲ့သဲ့လိုလို လေးလေးလရဲ့ စတိုင်လ်တစ်မျိုးဟာ စိတ်လှုပ်ရှားလောက်စရာဖြစ်သည်။

ပုံခိုင်းရလျှင် လေးလေးလက ဟောလိဝုဒ်မင်းသားတစ်ယောက်နှင့်တူပြီး ရွှေဥက္ကာကတော့ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲက မင်းသားလေးတို့နှင့် တူသည် ဆိုနိုင်သည်။ ကောင်မလေးတွေရဲ့ အကြိုက်တစ်မျိုးစီကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး စတားဖြစ်နိုင်သည့်တိုင် ရေရှည်စွဲလမ်းမှုးယစ်ချင်စရာ ကောင်းတာက ရွှေလသာ အမှန်ဖြစ်သည်ကို ရွှေဥက္ကာ ကိုယ်တိုင်အောင့်သက်သက်ပင် သိရှိလက် ခံရပါသည်။

သို့သော် ကိုယ်က လူငယ်ဖြစ်ပြီး ပြန်စိန်မခေါ်ဝံ့ရမှာကိုတော့လည်း မခံချင်ပြန်ကာ...

“လုပ်ကြည့်လိုက်ပေါ့”

“အေး ဟေ့ကောင်၊ တကယ်နော်”

“အို . . .တကယ်ပေါ့ဗျ”

“ဟဲ့ ကောင်တွေ . . အရူးမထကြစမ်းနဲ့၊ လူကြီး လူကြီးပီပီ၊ ကလေး ကလေးပီပီနေကြစမ်း ဟဲ့ ရွှေဥက္ကာ . . .မင်းက လူငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ အချိန်တွေ အသက်တွေလည်း အများကြီး၊ အခွင့်အလမ်းတွေလည်း တစ်ပုံကြီး ၊ မင်း လေးလေးလ ကြိုက်တဲ့ ရည်မှန်းတဲ့ မိန်းကလေး မှန်ရင် မင်းက ဝင်ပြိုင်မကြိုက်နဲ့ ကြားလား”

“ဟာ ဘွားဘွားကလည်း ဘလိုင်းကြီး၊ သူ့သားဘက်ပင်းလွန်းတယ်”

ရွှေဥက္ကာက မကျေမချမ်း ထအော်သည်။

“ဟဲ့ မင်းလည်း မြေးပဲ၊ ငါ ဘယ်သူ့ဘက်မှမပါဘူး ၊ ဖြစ်သင့်တာ ပြောပြတာ၊ ရွှေလသာ ကမိန်းမယူသင့်တာရဲ့ ဟိုဘက်ကိုလွန်ပြီ၊ အရွယ်တောင် နှောင်းတော့မယ် ငါ့မြေးက ဘယ်တော့ ယူယူ”

“မဆိုင်ပါဘူး ဘွားဘွား၊ အချစ်ဆိုတာကြီးက သူရောက်ချင်သလို ရောက်လာတာ၊ ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ အသိတရားနဲ့လာ တာမဟုတ်ဘူး။ စောတာ နောက်ကျတာလည်း သူမသိဘူး”

“အမယ်လေး . . ငြင်းခုန်စကားနိုင်ခုနေလိုက်ကြတာ၊ ခုကိုပဲ နှစ်ယောက်လုပ်ပြိုင်ချစ်ရတော့ မယ့် မိန်းမတစ်ယောက် သူတို့ရှေ့ ရောက်နေတာကျနေတာပဲ။ မေမေကလည်း နော်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုများ ဆွေးဆွေးနွေးနွေး လုပ်နေတယ်၊ ကဲ ကဲ . . ထ၊ ဒီမှာ လမ်းမှူးဆီက တောင်းလာတဲ့ ခြံအမှတ်နဲ့ အိမ်ပိုင်ရှင်နာမည်စာရင်း ဖိတ်စာတစ်အိတ်စီပေါ် နာမည်တပ် ၊ ခြံအမှတ်ပါတပ်၊ နက်ဖြန် ရွှေဥက္ကာ ဝေတော့ ကြားလား”

ရွှေဥက္ကာရဲ့ မေမေ၊ ဘွားဘွားရွှေစင်ရဲ့ သမီးကြီး ရွှေလပြည့်က သူတို့စကားဝိုင်းကို ဝင်လာ ကာ ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ဝင်စီစဉ်လိုက်ပါသည်။ ရွှေလပြည့်သည် ရွှေလသာထက် ငါးနှစ်ကြီးသော အစ်မဖြစ်ကာ မောင်ဖြစ်သူ လူပျိုသိုးကိုလည်းကောင်း ၊ သားဖြစ်သူ လူပျိုပေါက်ကိုလည်းကောင်း သိပ်ပြီးစိတ်ရှည်လှတဲ့ သူ မဟုတ်။

“အား မေမေကလည်း သား လိုက်မဝေချင်ပါဘူး”

“ဝေရမယ်၊ လိုက်ကို ဝေရမယ်၊ ဝေချင်ချင် မဝေချင်ချင် ”

“လေးလေးလ ကျတော့ကော ”

“မင်းလေးလေးက လူကြီး ၊ မင်းက လူငယ်၊ ဖင်ပေါ့ပေါ့နဲ့ လိုက်ဝေချည်၊ မင်းလေးလေးလ က သူ့အလုပ်ဂုဏ် အရွယ်ဂုဏ်နဲ့ ဖိတ်စာဝေတဲ့ အလုပ်မျိုး လုပ်လို့သင့်ပါမလား”

“အား ဖိတ်စာဝေတာပဲ မေမေကလည်း ငွေလိုမှတာမှ မဟုတ်တာ၊ လူကြီးလုပ်လည်း ဘာဖြစ်လဲ”

“မရဘူး.. မလိုချင်ဘူး၊ မင်း မနက်ဖြန် လိုက်ဝေ”

ရွှေလသာက သူ့အစ်မ မမြင်အောင် ရွှေဥက္ကာကို မျက်ခုံးပင့်အချနှင့် လှမ်း၍ နောက်ပြောင် အနိုင်ယူကာ သဘောသီးပန်းကန်ကိုင်၍ ထထွက်သွားပါသည်။

ရွှေဥက္ကာသည် ဖိတ်စာဝေဖို့ကို ငြင်းမရတော့သော်လည်း..

“မေမေ.. ဘွားဘွား သူ့သားဘက်ပင်းတာ ကြားရဲ့လား”

“ဘာလဲ”

“လေးလေးလ ကြိုက်ရင် ကျွန်တော်က လျှော့ပေးရမယ်တဲ့”

“လျှော့ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဟာ”

ရွှေလသာက အဝေးမှ ပါးစပ်ပလုပ်ပလောင်းနှင့် ထရယ်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းဦးလေး ကြိုက်လာမဲ့ဟာက မင်းအဒေါ်အရွယ် ရှိမှာပေါ့၊ မင်းက လုစရာလား”

“လေးလေးလား အဒေါ်အရွယ်ကြီးထဲက ကြိုက်မှာ ။မှန်းလိုက်ရင် ချိန်လိုက်ရင် အနုအရွယ် ထဲက ၊ တူမအရွယ်ကိုမှ မှန်းမှာ”

“သူ့ဟာသူ ဘာမှန်းမှန်းပေါ့၊ သူကြိုက်တာ ရှာယူပစေပေါ့၊ ယူသင့်နေလွန်းလို့ တိုက်တွန်း ပြောကြားနေရတာ မင်းအတွက် တစ်ခွန်းမှ ထည့်မပြောဘူးနော် ရွှေဥက္ကာ၊ မင်းက ငယ်သေးတယ် ဟင်း...”

“ဟာ မေမေကလည်း”

ရွှေလသာက ပြုံးစိစိ ဝင်ကာ . .

“ဒီကောင် စောစောစီးစီး သားကိစ္စ မယားကိစ္စပဲ တွေးနေတယ် မမ၊ ဖိကွပ်ပြီး ထိန်းထား ဦး ဟေ့ကောင်...မင်း ကို ငါတို့က နို့နို့စင်သေးတယ် ထင်တာမဟုတ်ဘူး . .ဟဲ ဟဲ ”

ရွှေဥက္ကာက ရွှေလသာကို ဘုကြည့်ကြည့်ပါသည်။

*

ရွှေဥက္ကာသည် ဖွင့်ဟထားတဲ့ ခြံတံခါးမှလှမ်းမြင်၊ နေရသော ကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်း ပြိုင်ဘီးလေးကို နှင်း၍ ဝင်လာသည်။ တစ်မနက်လုံး

ခြံတကာလိုက်ပြီး ဖိတ်စာဝေခဲ့တာ၊ ဖိတ်စာ ထွက်ယူသမျှဟာ အဘွားကြီးတွေ အဘိုးကြီးတွေ၊ အိမ်က အလုပ်သမားတွေသာ။ ခုတစ်ကြိမ်မှပဲ မျက်စိကြည်အေးစရာလေး နဲ့ ဆုံရပါတော့သည်။

ရွှေနှယ်ရိုးသည် ပြိုင်ဘီးလေး နင်းဝင်လာသော ရွယ်တူနီးပါး ကောင်လေးကို ရပ်ကြည့်နေ ရာမှ သူ့ထံပြေးတုံ့တုံ့ဦးတည်လာတာမြင်လျှင် မေးခွန်းမျက်ဝန်းတို့နှင့် စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ ဆံပင်ညိုတိုတိုနှင့် ချောမောရှင်းသန့်တဲ့ ထိုကောင်လေးက ရွှေနှယ်ရိုးကို ရှေ့တည့်တည့်၌ ခြေထောက်ကာ စက်ဘီးကို ရပ်လိုက်ရင်း . . .

“ဒီအိမ်က . . ဦးဇော်ထွဋ် ဒေါ်အင်ကြင်းတို့အိမ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်လေးက တစောင်းလွယ်အိတ်လေးကို ကျောဘက်မှ ရှေ့ဘက်ဆွဲယူလိုက်ရင်း အိတ် တွင်းမှ စာအိတ်ထပ် ခပ်ပါးပါးကိုထုတ်ကာ ရွေးချယ်နေသည်။ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က စာပို့သမားတော့ လည်း မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ စာပို့သမားကလည်း ဒီလမ်းထဲ လာနေကျက အသက်ကြီးကြီး ဦးလေးတစ်ယောက် ပါ။

ရွှေဥက္ကာသည် ခြံနံပါတ်နှင့်လူနာမည်တပ်နှင့်ပြီးသား စာအိတ်တစ်အိတ် ရွေးချယ်ထုတ်ယူ လိုက်တာမို့ ရွှေနှယ်ရိုးက စာအိတ်ကို မေးလေးရှေ့ထုတ်၍ ကဲကြည့်သည်။ တံဆိပ်ခေါင်းလည်း မပါပါဘူး

“ဖိတ်စာ”

“ရှင်”

“ဖိတ်စာလို့”

“ဪ . . ဘယ်ကဖိတ်စာလဲရှင် ”

ရွှေဥက္ကာက ချစ်စဖွယ်ကောင်မလေးရဲ့

မျက်လုံးပြူးပြူးလေးကိုကြည့်ရင်း သူ့ဆံပင်ရှည်ရှည် ညိုညိုတို့ကို ရှိုးခပ်ပေးပေး
သပ်တင်လိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော်က ခြံနံပါတ်ဆယ့်ငါး၊ ရွှေမိသားစုခြံကပါ”

“ရွှေမိသားစုခြံ”

ရွှေနွယ်ရိုး ရင်ထဲဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ခြံတံခါး အပြာရောင်နဲ့လေ၊ ဆောက်ပြီးစတိုက်သစ်လေ၊
သိတယ်မဟုတ် လား”

“ဪ... ရှင် .. ရှင်တို့ လူသစ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အသစ်ပြောင်းလာတာ မကြာသေးပါဘူး၊
နှစ်လလောက်ပဲ ရှိဦးမယ် ထင်တယ်”

“ဪ”

“အိမ်တက်လည်း မလုပ်ရသေးတော့ အိမ်တက်မင်္ဂလာရယ်၊
ကျွန်တော့်အဘွား ခြောက်ဆယ့်သုံးနှစ်မြောက်မွေးနေ့ရယ်၊ အမှတ်တရ
အတူတွဲလုပ်တာ”

“ဪ.. .”

တအော်အော်နှင့် ဘာတွေ အံ့အားသင့်နေမှန်းမသိ တဲ့ကောင်မလေးရဲ့
ကြောင်တက်တက် ပုံစံကို ရွှေဥက္ကာက တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်မိသည်။

သန်ဘက်ခါ ညနေဘက်၊ ဒီခြံက တစ်အိမ်လုံးကြွရောက်ပါခင်ဗျာ”

“ဪ.. . အင်း”

“အိမ်နီးချင်းတွေနဲ့လည်း ခုမှ စဆုံဖူးတွေ့ဖူးရမှာမို့ပါ။

ဆက်ဆက်ကြွပါလို့ ဘွားဘွားက အသေအချာမှာလိုက်ပါတယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ဗျားက ဦးဇော်ထွဋ် ဒေါ်အင်ကြင်းရဲ့...”

“သမီးပါ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ အန်ကယ် အန်တီတို့ကို သေချာပြောပေးပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ခင်ဗျားလည်း လာခဲ့နော်”

ရွှေနွယ်ရိုးက သူ့မျက်နှာကို စိုက်စိုက်လေးကြည့်လိုက်မိသည်။

အမှန်တော့ အလှူမင်္ဂလာ ပွဲလမ်းသဘင်တို့ကို ရွှေနွယ်ရိုးက စိတ်ဝင်တစား စိတ်လိုလက်ရ ရှိတတ်လှသည်မဟုတ်ပေ။ ခုတော့ ကိုယ့်စိတ်ဝင်စားစရာနှင့် ကိုယ်မို့...

“အင်း...”

ခေါင်းလေးဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဘာမှန်းမသိသော အရိပ် အယောင်တစ်မျိုးပါဝင်နေတဲ့ ကောင်မလေးမျက်နှာ မျက်လုံးတို့ကို ရွှေဥက္ကာက ရယ်ချင်လို့သာ နေပါသည်။ သူလေးကြည့်ရတာ မရဲမဝံ့လေးလိုလို အလန့်တကြား ဖြစ်နေသလိုလို၊ ဘာမှန်းကိုမသိ သို့ပေမယ့် ချောတာတော့ အတော်ကိုချောကာ အပြစ်ကင်းစင် ချစ်စရာကောင်းလှတာက ထူးခြား ထင်ရှားနေသည်။

တော်ပါသေးရဲ့။

ပြောင်းလာခဲ့တဲ့ လမ်းအသစ်မှာ ဒီလိုစိတ်လှုပ်ရှားစရာလေးမျိုးလည်း ရှိနေပေသေးလို့...။ နို့မို့တော့ ဘာမှ ကြည့်စရာရှုစရာ မရှိ၊ ပျင်းရိရိနိုင်ဖို့ ကောင်းလိမ့်မည်။ သူကလေး တို့ခြံက ကိုယ့် ခြံနဲ့လည်း သိပ်မဝေးလှ၊ မခြားလှ။

သူကလေးသာ ဟိုးလမ်းထိပ်က ဆိုင်တန်းလေးမှာ စာအုပ်ငှား မယ်၊
အခွေငှားမယ်ဆိုရင်၊ ရေခဲမုန့်လေး အာပူလျှာပူလေး ထွက်ထိုင်စားမယ်ဆိုရင်
ကိုယ်တို့ခြံရှေ့က မဖြတ်မနေ၊ ဖြတ်လျှောက်ရမှာပဲလေ။

“ခုထိ ဖိတ်စာလိုက်ဝေနေတာ လူကြီးတွေချည်းပဲ ဆုံခဲ့ရတယ်၊
ခင်ဗျားတစ်ယောက်ကျမှပဲ လူငယ်ရွယ်တူ တွေ့ရတော့တယ်။ ဒီလမ်းထဲမှာ
လူငယ်လူရွယ်နည်းတယ်ထင်တယ်”

“ဟို ရှိပါတယ် ။ ကောင်လေးတွေလည်း ရှိပါတယ်”

“သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ ရတယ် မဟုတ်လား”

ရွှေစွယ်ရိုး မျက်လုံးဝိုင်းကာ...

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ဟိုကောင်လေးတွေကိုလား”

“အာ ဘယ်သူမှန်းမသိ၊ မမြင်ဖူးသေးတဲ့ ကောင်လေးတွေကို ဘာဖြစ်လို့
သူငယ်ချင်း ဖြစ်ချင်ရဦးမှာလဲ ခင်ဗျားကို ပြောတာ”

“ဪ”

“ရလား၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ ရလား”

“ဟို ရပါတယ်”

မရဲတရဲ ပုံစံကိုရွှေဥက္ကာက ရယ်မောလိုက်ရင်း..

“ဒါဖြင့် ဒီက သူငယ်ချင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

ရွှေစွယ်ရိုးက မျက်လုံးလေးလက်ပကာ..

“ရှင့်နာမည်ရော”

“ဪ ကျွန်တော်အရင်ပြောရမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော့်နာမည်
ရွှေဥက္ကာခင်ဗျ”

“ရွှေဥက္ကာ၊ ရွှေ. .”

ရွှေနွယ်ရိုးသည် ရင်ထဲဒိတ်ဒိတ်မြည်ကာ ကောင်လေးကို
မျက်လုံးဝိုင်းကြီးဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ ဟို. . ဟို. .

မဖြူလဲ့ရဲ့. .။ အင်း. . သူ့နာမည်က . . “ရွှေ” ပါနေတာပဲလေ။
သူများမဖြူလဲ့ရည်စားလား။ ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို မဖြူလဲ့က
“ကိုကို” လို့ ခေါ်ဖို့ကျတော့ သူက တစ်ဆိတ်ငယ်ရွယ်မနေဘူးလား။

“ဟိတ်. . ဟိတ်. . ဘာတွေ ငေးကြောင်နေတာလဲ၊
မတ်တပ်ကြီးမေ့သွားလား၊ ဘာလဲ. . နာမည်က သိပ်လှနေလို့လား၊
ခင်ဗျားနာမည်ကကော”

“ဟို ကျွန်မနာမည်က ရွှေနွယ်ရိုး”

“ဟာ. . မောင့်ချစ်သူ ရွှေနွယ်ရိုးပေါ့။ အာ. . အာ. . ဆောရီး၊
နောက်တာနော်၊ ပါးစပ်ထဲ ကောက်ကာငင်ကာ ပေါ်လာတာ၊ သီချင်းရှိတယ်လေ။
စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ နာမည်လေးက မိုက်တယ်။ ရွှေနွယ်ရိုးတဲ့။ ရွှေမျိုးရွှေနွယ်နဲ့ပဲ
တွေ့နေရတာ ပေါ့နော်”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မက ရွှေမျိုးရွှေနွယ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ အမျိုးထဲဝင်လို့ရတဲ့ သဘောကိုပြောတာ။
ရွှေနွယ်ရိုးဆိုတော့လေ”

“ရှင်ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ပြောလို့မရဘူးလား”

“မရဘူးရှင်”

“ဪ. . ဒါဖြင့် ဆောရီး၊ ကျွန်တော်က ရွှေဥက္ကာ၊ ခင်ဗျားက ရွှေနွယ်ရိုး ၊
ဆိုလို့ နာမည်က ကျွန်တော်တို့ အမျိုးတွေ နာမည်မျိုး၊ ဆင်နေလို့ပါ”

“ရှင်တို့ တစ်မျိုးလုံးက နာမည်တွေမှာ ရွှေပါတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲဟင်”

“မေမေ့ဘက်က နာမည်တွေမှာ ရွှေပါတာပါ။ ဖေဖေကတော့ ဦးကျော်သူ ရွှေမပါဘူး”

“ကျန်တာတွေကကော”

“ဘွားဘွားက ဒေါ်ရွှေစင်၊ မေမေက ဒေါ်ရွှေလပြည့်၊ လေးလေးက ဦးရွှေလသာ”

“ဒါပဲလား”

“ဒါပဲ ဘိုးဘိုးကတော့ ဆုံးသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် နာမည်က ဦးရွှေမြတဲ့”

“ရှင်တို့ ဖတ်စ်ကာစင်တွေထဲမှာရော”

နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်လိုက်မေးနေတဲ့ ရွှေနွယ်ရိုးကို ရွှေဥက္ကာက အံ့သြပြီးစိကြည့်ရင်း...

“ဖတ်စ်ကာစင် မရှိဘူးကွ”

“ဦးလေး ရှိတယ်လေ”

“အဲဒီ ဦးလေးက ခုထိလူပျိုကြီး”

“ဪ”

ရွှေနွယ်ရိုးက စဉ်းစားသလိုလေး တွေးနေပြီးလျှင်

“အဲဒီ ဦးလေး လူပျိုကြီးက အသက်ဘယ်လောက်လဲ”

ရွှေဥက္ကာမှာ ကျွဲမြီးတိုသလို ဖြစ်သွားရပါသည်။ မမြင်ရတဲ့

ဦးလေးလူပျိုကြီးကိုမှ နာမည် လေးတစ်လုံး ကြားရုံနှင့် အသက်ဘယ်လောက်လဲ
မေးနေတာမို့ နဂိုကပင် သိပ်မနာလိုချင် လှတဲ့ ရွှေဥက္ကာမှာ
အောင့်သီးအောင့်သက်ဖြစ်ကာ...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဪ... ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ မေးကြည့်တာပဲဟာ”

မဖြေလျှင် မကောင်းတတ်တာမို့..

“သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်ဗျာ”

မပြည့်သေးတဲ့ အသက်ဆီရည်ညွှန်းလိုက်ပါသည်။

“ဪ သိပ်မကြီးသေးဘူးပေါ့”

ဒါတောင် မကြီးသေးဘူးရယ်လို့ ဆက်စိတ်ဝင်စားနေတဲ့

ဒီကောင်မလေးကို ရွှေဥက္ကာ ပိုလိုပင် အမြင်ကတ်ချင်လာသည်။

ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေများ မျက်စိရှေ့က ရွယ်တူတန်းတူထက် မြင်တောင်
မမြင်ရသေးတဲ့ အသက်ကြီးကြီးလူပျိုကြီးကို လှမ်းစိတ်ဝင်စားနေသည်။

ဒါဟာ ဒီခေတ်စတိုင်ပဲများ ဖြစ်နေပလား။ ကောင်မလေးတွေက

ရွယ်တူကို သိပ်အထင်မကြီး။ ရွယ်တူကောင်တွေဟာ သူတို့တတ်သလောက်

ပညာအရည်အချင်းလောက်ပဲ တန်းတူတတ်ကာ အလုပ်အကိုင်တွေ

စီးပွားရေးတွေလည်း သူတို့လိုပင် ဘာမှ အခြေတကျ မရှိသေးပဲ လုပ်မဲ့သူတောင်
ခုမှစတင် ရမှာလေ။

အသက်အရွယ်ရတဲ့ လူပျိုကြီးတွေကျတော့ ပညာဗဟုသုတလည်း

သူတို့ထက် စုံလင်နှံ့ပဲ ပြီ။ အလုပ်ထဲအခြေကျ လောက်ပြီ။ အခြေအနေကောင်းရင်

စီးပွားရေးတွေလည်း သူတို့လိုပင် ဘာမှ အခြေတကျ မရှိသေးပဲ လုပ်မဲ့သူတောင်

ခုမှစတင်ရမှာလေ။

ခေတ်ကိုက မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ ကိုယ်တို့လူငယ်လေးတွေထက်
“ဦး”တွေက ပိုပြီးရှေ့ ရောက်တွင်ကျယ်နေတဲ့ခေတ်။ မနှိပ်လိုက်တာ။
ဒီကောင်မလေးတွေဟာ သူတို့မြင်ချင်တာပဲ မြင်သည်။ ဒီလိုလူပျိုသိုးကြီးတွေဟာ
အိမ်ထောင်မကျသေးတာတောင်မှ လူငယ်ကလေးတွေထက် တော့
ပိုပြီးအတွေ့အကြုံဇာတ်လမ်းစုံပြီဆိုတာကိုတော့ မမြင်။

တချို့များ တရားဝင်ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်သာ မရှိတာမထင်မရှား
မပေါ်မထင်တွေ တိတ်တိတ် ပုန်းတွေ၊ လပိုင်းပါတနာတွေ ရှိတတ်ပြီးကာ
သူတို့လက်ထက်မယူချင်သော်လည်း ရင်တော့ဖြင့် ခုန်တဲ့ ချာတိတ်တွေကို
စပွန်စာလုပ်ထားပေးရတာ မျိုးက ရှိသေး။

ကိုယ့်ဦးလေးကတော့ ဒီလိုမျိုးထဲတော့ မဟုတ်ရှာပေပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
“ဦး”ကိုမှ ကြိုက်နှစ် သက်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို မှတ်မှတ်မိမိ သင်ခန်းစာမျိုး
ရရှိစေချင်သည်မှာ လူပျိုငယ်လေး ရွှေဥက္ကာရဲ့ မလိုတမာမှုတည်း။
စိတ်ပုပ်ခေါ်ချင်ခေါ်။

“နာမည်က ဦး. . ရွှေ”

“ရွှေလသာ. . .ရွှေလသာ ၊ ဦးရွှေလသာ၊ မှတ်မိရဲ့လား။
ထပ်ပြောရဦးမလား”

“မှတ်မိပါတယ်။ ရှင်က တစ်ခွန်းလောက်ပဲ ထပ်ပြောရတာ လေးကို
စိတ်မရှည် လက်မရှည် ဖြစ်နေလိုက်တာ။ ဘာလဲ ဒီမှာ စကားပြောရင်း အချိန်တွေ
ပုပ်နေပြီထင်လို့လား။ အဲဒါဆိုလည်း သွားတော့လေ၊ ဝေစရာရှိတဲ့ဖိတ်စာ
ဆက်ဝေချည်”

ဟင်း ။ သူသိချင်တာလည်း သိရပြီးရော သွားတော့တဲ့။

“ဒါဖြင့် သွားမယ်”

“အင်း..”

“လာမှာလား”

“လာမှာပေါ့၊ မေမေတို့က ကိုယ့်ကို တလေးတစားအရေးတယူဖိတ်တဲ့ ပွဲလမ်းတွေကို မပျက်မကွက် သွားတတ်ပါတယ်”

“မေမေတို့ကို မေးတာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကို မေးတာ ”

“အဲဒါတော့ မသိသေးဘူး”

“ပြီးရော”

စက်ဘီးနင်းထွက်သွားတဲ့ ရွှေဥက္ကာရဲ့ ကောက်ကာ ငင်ကာ ရှုတင်းတင်းနိုင်ပုံကို ရွှေနွယ်ရိုး ကတော့ နားမလည်ပါးမလည်ဖြစ်ကျန်ရစ်ပေသည်။ ရွှေဥက္ကာကတော့ ဒီလမ်းထဲမှာ ခုထိ တစ်ဦးတည်းပဲ မြင်ရသေးတဲ့ အပျိုချောလေးဟာ လေးလေးလကိုလည်း မြင်ရသေးတာ မဟုတ်ပဲနှင့် စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်းစပ်စုတာကို မကျေချမ်းပေ။

ထိုညတွင် ရွှေဥက္ကာသည် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် မကျေနိုင် မချမ်းနိုင်နှင့် ရွှေလသာ အခန်းဆီ သွားကာ...

“ဒီမှာ လေးလေးလ ဒီနားတစ်ဝိုက်က ခြံတစ်ခြံမှာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်ဗျ”

“အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာမှမလုပ်လေ ကောင်းလေ”

“ဟင်.. ကြောင်လိုက်တာကွာ၊ ဘာလဲ .. မင်းမြင်မြင်ချင်းကြိုက်လာလို့ ငါ့ကိုလာပြီး တားဆီးပိတ်ပင် သတိပေးနေတာလား”

“အဲလို အတိအကျတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်ဘာလဲ”

“ဘာလဲဆိုတော့ ကောင်မလေးက ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲ၊
သူကတောင် ငယ်ရင် ငယ်မယ်”

“So What”

“ဒီတော့ လေးလေးလနဲ့ အသက်ကွာတယ်နော်”

“ဟေ့ကောင် ရွှေဥက္ကာ ရူးနေလားကွာ ငါ့ဟာနဲ့ ငါ
အီးမေးလ်အချိန်မီပို့စရာ အလုပ်ရှုပ်နေရတဲ့ ကြားထဲကွာ”

“ကြုံပြောထားတာ”

“ဘာကိုကြုံပြောနေမှန်းကို မသိဘူး”

“ကျွန်တော် ကြိုက်ရင်လည်း ကြိုက်မယ်၊ မကြိုက်ရင်လည်း
မကြိုက်ဘူး၊ သိပ်မသေချာ ဘူး။ လေးလေးလတော့ ကြိုက်ဖို့မလိုဘူးလို့၊
အသက်ကွာတယ်လို့ ကြုံပြောထားတာ လေဗျာ၊ တော်ကြာ လေးလေးလက
ကြိုက်တယ်ဖြစ်ရင် လေးလေးလ ကြိုက်တာကို လူမကြိုက်ရဘူးလို့ အဘွားကရော
အမေကရော တစ်သံတည်း ကန့်ကွက်ထားတာ၊ ဒါကြောင့် ကြိုက်ဖို့မလိုဘူး။
မကြိုက်နဲ့လို့ ကြိုပိတ်ထားတာဗျာ၊ နားရှင်းပြီလား”

ရွှေလသာက သူ့လက်ချောင်းများကို
ကွန်ပျူတာရှေ့ကီးဘုတ်ပေါ်တင်ထားရာမှ ဖျတ်ခနဲ ဖယ်ကာ လက်ခုပ်တစ်ချက်
ဖြောက်ခနဲတီးလိုက်ရင်း...

“ကဲ.. အဲဒီ တော့မှ ငါက စိတ်ဝင်စားသွားပြီ”

“ဘာလဲဗျ”

“ငါ့ဟာငါ တွေ့တောင်မတွေ့ဖူးဘူး။ ဘာမှမသိဘူး၊
မင်းဒီလိုလာပြောလိုက်မှ ငါက စိတ်ဝင် စားသွားပြီ မင်းအဖြစ်ပဲ၊ အိုကေ.. အိုကေ..

ငါ မှတ်ထားမယ်၊ ငါနဲ့ အသက်ကွာတဲ့ ချစ်စရာလေး၊ ဟုတ်ပြီနော် ၊ မကြိုက်မိဖို့တော့ ငါ လည်း ဆုတောင်းတယ်ကွာ၊ မင်းအတွက်ပါ၊ မင်းအတွက်ဆုတောင်းတာ၊ သို့သော် ကြိုက်မကြိုက်ကိုတော့ အလှူပွဲလာရင် သေသေချာချာ ကြည့်ရှုလေ့လာ ဆုံးဖြတ်ရတော့ မယ်...

...အင်း...အင်း... ငါကြိုက်ဖို့မလိုဘူး၊ မကြိုက်သင့်ဘူးလို့ မင်းဆိုတယ်နော်၊ အေးကွာ မကြိုက်မိပါစေနဲ့ ဘုရား၊ မကြိုက်မိပါစေနဲ့ ဆုတောင်းပါတယ် ”

သူ့ကို ဦးလေးဖြစ်သူ တမင်တကာ ရွှစိစိဖြစ်အောင် ရိုသဲ့သဲ့လုပ်နေတာကို သိသော်လည်း ရွှေဥက္ကာမှာ အတော်မခံချီမခံသာ ဖြစ်နေပါသည်။ ရွှေလသာက လက်အုပ်ချီဟန်ပြုကာ...

“မကြိုက်ချင်ဘူး၊ မကြိုက်ချင်ဘူး ဘုရား၊ ရွှေဥက္ကာ စိတ်မဆင်းရဲရအောင် မကြိုက်မိစေဖို့ အခွင့်ပြုပေးတော်မူပါဘုရား”

ရွှေဥက္ကာ စူပူပူကာ အခန်းထဲမှ ခြေဆောင့်ထွက်သွားပါသည်။

*